

குந்துதல் வழமை, அமர்ந்தால் புதுமை

1.

இல்லம். அதை எப்படித்தான் வர்ணிப்பதென்று பலமுறை யோசனை செய்திருக்கிறேன்.

முதலில், எதுதான் இல்லம்?

ஒரு தொலைக்காட்சி பெட்டி (காணொளி வட்டு, ஒளிப்பதிவு சாதனத்துடன்), ஒரு தொலைபேசி (தொலைப்பிரதியுடன்), ஒரு வானொலிச் சாதனம் (ஒலிப்பதிவு வசதியுடன்), ஒரு கணினி, ஒரு குளிர்பதனி, ஒரு சலவை இயந்திரம், ஓர் இஸ்திரிப் பெட்டி, ஒரு புகை வாங்கி, ஒரு குளிர்பதனப் பெட்டி, ஒரு மின்சார அடுப்பு (வறுக்க, பொரிக்க, சுட்டு எடுக்க), ஒரு நுண்ணலை அடுப்பு, ஒரு மின்சாரக் கெண்டி, ஒரு கூந்தல் உலர்த்தி, ஒரு தூசி உறிஞ்சி, அதோடு கண்டிப்பாக மின்விளக்குகள். இவை எல்லாம் சேர்ந்ததுதான் தொண்ணூறுகளின் இல்லமா?

உண்மையாகவே எதுதான் இல்லம்?

விடிந்தால் கிறிஸ்துமஸ். மெல்லிய திரைச்சீலை ஊடாகச் சாரலடித்த மழைத்தூறல், புதிதாக மெழுகு பூசிய பலகைத் தரைமீது தூசிபோல் படிந்தது. இதை ஏன் நான் முன்னரே கவனிக்கவில்லை என்ற எண்ணமே சட்டெனத் தோன்றியது. அதன்பின்னரே நாளை மீண்டும் தரையைத் துடைக்க வேண்டுமே என்ற எண்ணம் எழுந்தது. ஆனால், இந்த அமைதியான மாலைப் பொழுதில் முதலில் நான் என்ன செய்திருக்க வேண்டும் என்றால் சன்னலருகே நின்று, முகத்தில் வீசும் குளிர்ப்சாரலை ரசித்தபடி, கதாநாயகியின் வரவுக்காக காத்திருந்திருக்க வேண்டும்...

ஆனால் அவள் வரவில்லை. படுக்கை அறையில் அயர்ந்து தூங்கிவிட்டாள். அதற்கு முன்பாக, இல்லத்துக்குத் தேவையான அடிப்படைச் சாதனங்களின் பட்டியலை என்னிடம் கொடுத்திருந்தாள். அதில் அவள் தேர்ந்தெடுத்திருந்தது ஐந்து பொருள்களை மட்டுமே.

நான் எண்ண அலைகளில் மூழ்கியிருக்காமல், எழுந்து சென்று சன்னல்களை மூடவேண்டும். தூறல் கனத்த மழையாக மாறியது. இது வாடிக்கையான ஒன்றாக இருந்தாலும், இப்போதெல்லாம் சகித்துக்கொள்ள முடிவதில்லை. முன்பெல்லாம், எண்ணற்ற நாட்கள் அவளுடன் சன்னலருகில் நின்றபடி மழையை ரசித்திருக்கிறேன்.

நான் எழுந்தேன். அந்த வரவேற்பறையில் இருந்த ஒரே ஒரு பொருள் ஆறடி உயரத்தில் ஒரு பிளாஸ்டிக் கிறிஸ்துமஸ் மரம். (என்னமோ தெரியவில்லை, எனக்கு அதை மீட்டர் கணக்கு அமைப்பில் மாற்ற முடிந்ததே இல்லை). அவளையும் என்னையும் உணர்வுபூர்வமாகப் பிணைக்கும் ஒரு பொருள் அது. நட்சத்திரத் தோரண விளக்குகளுடன், எங்கள் வீட்டில் விழாக்கால உணர்வைப் பரப்பியது அந்த மரம். மற்ற அறைகலன்களுக்கு அவசரமில்லை.

தேக்குத் தரையைக் கொண்ட சதுரமான வெற்று அறையில் என் சுவாசம் எதிரொலிக்க, அதே கேள்வி மீண்டும் எழுந்தது: எதுதான் இல்லம்? அந்தக் காலத்தில் கால்நடைகள் இருப்பதுதான் இல்லமாக இருந்ததென்று அன்றொரு நாள் அவளிடம் சொல்லியிருந்தேன். அதனால்தான், “இல்லம்” (jia, 家) என்பதற்கான சீன எழுத்தில், “கூரை என்பதற்கான எழுத்தின்கீழ் (宀) “பன்றி” (豕) என்பதற்கான எழுத்து இடம்பெறுகிறது. ஆனால் இன்றைய இல்லங்களில், “பன்றிக்கான” எழுத்துக்குப் பதிலாக “மின்சாரத்திற்கான” (电) எழுத்தைச் சேர்த்து இப்படி எழுதலாம்:

电

இன்றைய சூழலில் மின்சாதனங்கள் இல்லாமல் யாராலும் வாழ இயலாது. இந்தச் சாதனங்கள் இல்லாத இல்லம், இல்லமாகவே தோன்றாது. இவை இல்லாமல் ஒரு நாள்கூட நம்மால் சமாளிக்க முடியாது. “குடும்பம்” என்பதைச் சீன மொழியில் “ஜியா டிங்” (家庭) என்போம். இரண்டாவது சொல் முற்றத்தைக் குறிக்கிறது. அதில் நீரை (水) உள்ளடக்க, இதுபோல் எழுத வேண்டும்:

床

ஆதிகாலத்திலிருந்தே, நீருக்கும் நெருப்புக்கும் இல்லங்களோடு தொடர்புண்டு. இன்றைய காலமும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. “இல்லம்” என்பதற்கான சீன எழுத்தை நாம் மாற்றி அமைப்பதாக இருந்தால், பின்வரும் எழுத்தை உருவாக்கலாம்:

床
PUB

இன்றைய சிங்கப்பூரில் ஒரு குடும்பம் வாழ்வதற்குத் தேவையான அனைத்து வளங்களையும் பொதுப் பயன்பாட்டுக் கழகம்தானே (PUB) வழங்குகிறது.

இரண்டாவது எழுத்தை இப்படியும் எழுதலாம் என அவள் யோசனை கூறினாள்:

床
CPF

மத்திய சேம நிதி இல்லாமல் சிங்கப்பூரில் எதுவும் சாத்தியப்படாதல்லவா?

床
PUB CPF

பலத்த காற்றில் சன்னல்கள் திறந்துகொண்டன. கனமழை வீட்டை நனைத்தது.

2.

பாரம்பரியம் என்பது என்னவென்றும் நான் அடிக்கடி யோசித்து பார்ப்பதுண்டு. அவளும் நானும் ஒரு பாரம்பரிய விழாவை ஒன்றாகக் கொண்டாடுவதாக வைத்துக் கொள்வோம். நாங்கள் போர்க்காலத்திற்கு முன்பு கட்டப்பட்ட பழைய வீடு ஒன்றைச் சேர்ந்து வாங்குவதாக வைத்துக் கொள்வோம். அவள் என் காதலி மட்டும்தான் என்றும் வைத்துக் கொள்வோம்.

எல்லாவற்றிலுமே ஒரு கட்டத்தை அடுத்த கட்டத்திலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுவதற்கு ஒரு தொடக்கப்புள்ளி அவசியம். பாரம்பரியம் இதையைப் போன்றது. அது துவங்கிய இடத்திலிருந்து நெடுந்தூரம் பாய்ந்தோடும். அந்தப் பாதையை நீட்டிப்பதற்கு நம்மால் முடிந்ததை மட்டும்தான் நாம் செய்ய முடியும். அவளும் நானும் கிறிஸ்துமஸ் கொண்டாடும் பாரம்பரியத்தை மட்டுமே நீட்டிக்க முடியும். ஆனால், கிறிஸ்துமஸ் எப்படி எங்களுக்குப் பாரம்பரிய விழாவானது என்பது தான் எனக்குப் புரியவில்லை. நான் என் இருபதுகளில் இருந்தபோதுதான் கிறிஸ்துமஸ் கொண்டாடவே ஆரம்பித்தேன். அது எப்படி திடீரென்று என்னுடைய பாரம்பரியமானது? விளக்கொளி மின்னும் பிளாஸ்டிக் கிறிஸ்துமஸ் மரம் எங்கள் இருவரையும் உணர்வுபூர்வமாக இணைக்கும் ஒன்றாக இருப்பது அதைவிடப் பெரும் புதிராக இருந்தது. நாங்கள் இருவருமே இன்றுவரை உண்மையான

கிறிஸ்துமஸ் மரத்தையோ பனித்துளியையோ பார்த்ததில்லை. இந்த வகையான மரத்திற்கும் கிறிஸ்துமஸ் பண்டிகைக்கும் உள்ள தொடர்புகூட எங்களுக்குத் தெரியாது. நாங்கள் பெரியவர்களாக வளரும்போது ஏதோ ஒன்று எங்களுக்கு நடந்திருக்க வேண்டும்.

இதற்கான விளக்கம் என் ஆழ்மனதில் எங்கோ பதிந்திருக்கக்கூடிய சாத்தியத்தை நான் நிராகரிக்கவில்லை. அவள் சொல்வதுபோல், “கிறிஸ்துமஸ் காதல் உணர்வுமிக்கது!” கிறிஸ்துமஸ் மரத்திற்கு உணர்வுகளைத் தூண்டத்தக்க ஈர்ப்பு இருக்கவே செய்கிறது.

நம் வாழ்க்கையில் நாம் பேரின்ப உணர்வை அடைய முனைகிறோம். அதற்காகவே பாரம்பரியத்தைத் தேடிச் செல்கிறோம். ஆனால் காதல் உணர்வு என்பது என்ன? உணர்வுகளைத் தூண்டத்தக்க ஈர்ப்பு என்பது என்ன?

“அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது! நீங்க எனக்கு அன்பளிப்பு வாங்கித் தரணும். அதுதான் நம்மோட பாரம்பரியம்,” என்று கிறிஸ்துமஸ் வருவதற்குமுன் அவள் என்னிடம் சொன்னாள்.

ஆமாம், நம்முடைய பாரம்பரியம்: ஒரு கிறிஸ்துமஸ் மரம், மெழுகுவர்த்தி ஒளியில் விருந்து, ஒவ்வொரு பல்பொருள் கடையிலும் கிடைக்கும் ஒரு கிறிஸ்துமஸ் அன்பளிப்பு. சொல்லப்போனால், பாரம்பரியங்களைக் கட்டிக்காப்பதில் பல்பொருள் கடைகளுக்கு முக்கிய பங்குண்டு. நமது பாரம்பரியத்தைக் கட்டிக்காக்கும் பொறுப்பைச் சில்லறை வியாபாரிகளிடம் ஒப்படைப்பது நமக்குப் பழக்கப்பட்ட ஒன்றாகிவிட்டது. இதில் சீனப் புத்தாண்டு மட்டுமன்றி மற்ற எல்லாப் பண்டிகைகளும் உள்ளடங்கும்.

நான் மறுபடியும் சன்னல்களைச் சாத்தவேண்டும்.

இந்த வீட்டை நாங்கள் ஒரு வேகத்தில் வாங்கிவிட்டோம். பாரம்பரியம் மகிழ்வளிக்கும் என்ற உணர்வு எங்களைத் தூண்டியது. “எவ்வளவு அற்புதமாக இருக்கிறது. உள்ளூர் பாணி, பழக்கப்பட்ட உணர்வு, எல்லாமே சரியாக இருப்பதுபோன்ற தோற்றம். எப்படியும், நமக்கும் ஓர் இடம் தேவைதானே,” என்றாள் அவள். மகிழ்வளிக்கும் அந்தப் பாரம்பரியம் இடிந்து விழாதிருக்க அவசரப் பழுதுபார்ப்புகள் தேவை என்பது பிற்பாடுதான் எங்களுக்குத் தெரிய வந்தது. ஆனால், நாங்கள் பழமையில் புதுமையைப் புகுத்த விரும்பவில்லை, அதற்கு அனுமதியும் இல்லை. இருந்தாலும், பழைய பொருள்கள் இப்போது கிடைக்காததால், பழையதுபோல் வடிவமைக்கப்பட்ட புதிய பொருள்களை மட்டுமே எங்களால் பயன்படுத்த முடிந்தது. அவை எல்லாவற்றையும் மொத்தமாகப் பார்த்தால் மட்டுமே அசல்போலத் தோன்றும்.

நெடுங்காலம் கவனிப்பாரின்றி கிடந்த இந்த வீட்டை வாங்குவதற்குக் கூட்டுக் கடன் எடுக்க நாங்கள் விண்ணப்பம் செய்கையில், சொத்துச் சந்தையையும் கவனத்தில் கொண்டோம். என்னைப் பொறுத்தவரை, மேம்பாடுகளும் பழமைப் பாதுகாப்பும் சொத்து மதிப்பைக் கூட்டவும் தக்கவைத்துக் கொள்ளவும் செய்யப்பட வேண்டும். மரபுடைமையின் மதிப்பைப் பற்றி எனக்கு அதிகம் தெரியாது என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறேன். எனக்குத் தெரிந்தவரை தரைக்கற்கள் ஒன்றுகூட இல்லாமல், சேதமடைந்த உத்திரங்களுடன் உள்ள ஒரு வீட்டைப் புதுப்பிப்பதற்கும், அதே போன்ற மாற்றுப் பொருள்களைக் கொண்டு வீட்டைச் சீரமைப்பதற்கும் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை. சுற்றுவட்டாரமெல்லாம் அடையாளம் தெரியாத அளவிற்கு மாறிவிட்ட பிறகு, ஒரு வீட்டை மட்டும் ஆரம்பத்தில் இருந்தபடி வைத்திருப்பதில் என்ன அர்த்தம் இருக்கிறது? இதுபோன்ற வீடு, படப்பிடிப்பு நடைபெறும் காட்சியமைப்பின் தெருவோர முனைக்கு நிகரானது. எது எப்படி இருந்தாலும், வரலாறு தொடர்ந்து எழுதப்பட்டாக வேண்டும். இன்றைய நிகழ்காலம் நாளைய வரலாறு என்பதை மறந்துவிட்டு, பழமையைப் பாதுகாப்பதிலேயே கவனம் செலுத்தினால், வரலாற்றில் தொடர்ச்சி இல்லாமல் போய்விடும்.

நடைமுறை வாழ்க்கைக்குச் சந்தை நிலவரம் முக்கியமானது என்பதை அவள் உணர்ந்தாள். எங்கள் வீட்டின் சந்தை மதிப்பு ஐம்பது விழுக்காடு அதிகரித்துவிட்டது. அதனால், வீட்டை வாங்கியதற்கு அவள் எந்த விதத்திலும் வருத்தப்படவில்லை – இதுதான் எனக்குத் தெரிந்த மரபுடைமை மதிப்பு.

போர்க்காலத்திற்கு முன் கட்டப்பட்ட வீட்டை வாங்குவது ஆதாயம் ஈட்டும் முடிவாக இருந்தாலும், பாரம்பரியத்தின்பால் ஒருவருக்குள்ள ஈர்ப்பையும் அது எடுத்துக்காட்டுகிறது. நாங்கள் நினைத்திருந்தால், புதிதாகக் கட்டப்பட்ட வீட்டை வாங்கி இருக்கலாம். ஆனால், நான் என்னையறியாமல் பழைய வீட்டை நாடிச்சென்றதற்கான காரணத்தை நாங்கள் இருவரும் ஒருமுறை பேசிக் கொண்டிருந்தபோது அவள் ஆராய்ந்தாள். நான் பாரம்பரிய கலாசாரத்தைப் பாதுகாக்க விருப்பப்படுபவன் என்ற கண்ணோட்டத்தை அவளது விளக்கம் ஆதரித்தது (எனக்கும் பாரம்பரியத்திற்கும் வெகுதூரம் என்றாலும்). ஆனாலும், என் அறிவுக்குப் புலப்படாத சின்னங்களுக்கு மத்தியில் நான் சிக்கித் தவிப்பதாக உணர்ந்தேன்.

நாங்கள் இருவரும் வீட்டில் குடியேறியபின் பிற்பகல் வேளையில் அந்த உரையாடல் நடந்தேறியது. நாங்கள் இருந்த மரபுடைமைப் பாதுகாப்புப் பகுதியின் நிசப்தத்தில் எதிர்ப்புறக் குடியிருப்புப் பேட்டையிலிருந்து குழந்தை அழும் சத்தமும் விட்டுவிட்டு வந்த வானொலி ஒலிபரப்பும் கேட்டது. அவள் எழுந்து மேல் சட்டையை அணிந்து கொண்டாள். இரு விரல்களால் சன்னல் திரைமறைப்பைச் சற்றே திறந்து, அழுகை எங்கிருந்து வருகிறது என்பதைத் தேடுவதுபோல் எட்டிப் பார்த்தாள். வெளியே சூரிய ஒளி அவள் கண்களைக் கூசச் செய்திருக்க வேண்டும். திரும்பிவந்து பாய்மீது என் பக்கத்தில் படுத்துக் கொண்டாள். “அருமையான உணர்வு,” என்றபடி என்னைப் பார்த்து மகிழ்வும் ஏற்றுக்கொள்ளும் தன்மையும் கலந்த தொனியில் சொன்னாள். நான் பதில் ஏதும் சொல்லாததால், எனக்கும் அப்படித்தான் என்று நினைத்துக் கொண்டாள். கூந்தலை விரல்களில் சுழற்றியபடி, “முடிவில் நாம் எல்லாருமே வழமைக்குத் திரும்பிப் போவோம்னு தோணுது. இதுல இப்போ எனக்கு நாட்டம் அதிகமாகுது, குறிப்பா கடந்த சில வருஷங்களா. உங்களுக்கு எப்படி?” என்னிடம் கேட்டாள்.

என் மனதில் வேறொரு கேள்வி ஓடிக் கொண்டிருந்ததால், பதில் சொல்லாமல் புன்னகைத்தேன். “உங்களுக்கு இப்படி தோன்றியிருக்கான்னு தெரியல. எல்லாமே ஒரே மாதிரியா தெரியும் பெருங்கடல்ல திக்குத் தெரியாமக் காணாமப் போகும்போது, நம்மளோட தனித்துவம் என்னன்னு தெரிஞ்சிக்கிற திடீர் ஆர்வம் தோணும். உண்மையாவே நாம யாரு? ஒருவேளை, எல்லாருமே மத்தவங்கக்கிட்ட இருந்து அவங்கள வேறுபடுத்திக் காட்டுற ஒரு விஷயத்தைத் தேடுறாங்களோ என்னவோ. அந்த மாற்றத்த சட்டுனு கண்டுபிடிக்கும்போது, அது மாற்றமுடியாத உள்ளார்ந்த ஒன்னுன்னு தெரிய வரலாம். ஆனா நாம அதை இன்னும் உணரல. அப்படி உணரும்போது, ஒருசில மாறுபாடுகளோடு ஒரே மாதிரியா காட்சிதரும் கடல்ல இருக்கிறதுக்குப் பதிலா வழமைக்குத் திரும்பிப் போகணும்னு தோணும். அப்போ, நம்மளையும் அறியாம நாம வழமைக்குத் திரும்பிப் போவோம். இப்படிப்பட்ட உணர்வு உங்களுக்கு எப்பவாவது தோணியிருக்கா?” என்று கேட்டாள்.

நான் சொன்ன பதில் எனக்கே மறந்துவிட்டது. நான் மற்றவர்களைவிடச் சற்று மந்தமானவன் என்பதால் இந்த உணர்வு ஏற்பட்டதில்லை என்று சொல்லி இருக்கலாம். என் பதிலால் ஏமாற்றமடைந்த அவள், பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டாள். சற்று நேரத்தில், என் கரங்களில் தூங்கிப்போனாள்.

அவள் சொன்னது எதையும் நான் கவனிக்கவில்லை என்பதுதான் உண்மை. “முடிவில் நாம் எல்லாருமே வழமைக்குத் திரும்பிப் போவோம்னு தோணுது” என்று அவள் சொன்னபோது, எங்கள் உறவைப் பற்றி ஏதோ சொல்ல நினைக்கிறாளோ என என் எண்ணம் அலைபாய்ந்தது.

இன்றுவரை, அவளது நோக்கம் எனக்கு உறுதியாகத் தெரியவில்லை. நான் முன்பே சொன்னதுபோல், பாரம்பரியம் நதிபோல் நெடுந்தூரம் பாய்ந்தோடும். நமக்கு எட்டும் தூரத்தில் ஒரு புதிய தொடக்கப்புள்ளியைத் தேர்ந்தெடுத்து, முடிந்தவரை அங்கிருந்து பாரம்பரியத்தை நிலைநாட்ட மட்டும்தான் நம்மால் முடியும். “முடிவில் நாம் எல்லாருமே வழமைக்குத் திரும்பிப் போவோம்னு தோணுது” என்பதன் அர்த்தம் “நாம் முடிவில் திருமணம் செய்து கொள்வதே சரி” என்பதாகவோ அல்லது “திருமணம் என்ற ஒன்று நடைமுறைக்கு வருவதற்குமுன் நிலவிய சூழ்நிலையிலேயே நமது உறவு நீடித்திருப்பதே சரி” என்பதாகவோ இருக்கலாம். “பாரம்பரியத்தின்” எல்லைக்கோட்டை நீங்கள் எங்கே வரைகிறீர்கள் என்பதைப் பொறுத்து அர்த்தமும் மாறுபடும். ஆயினும், அவள் சொன்ன வார்த்தைகள் என்னைச் சிந்திக்க வைத்தன. நாம் எல்லாருமே முடிவில் வழமைக்குத் திரும்பிப் போகவேண்டுமா? திருமணத்திற்கு அப்பால், வாழ்க்கைமுறை, சிந்தனை முறைகள், விழுமியங்கள்

என இன்னும் எவ்வளவோ இருக்கிறதல்லவா? இந்த அர்த்தமில்லாத கேள்வியை அந்த நொடியிலேயே கைவிட்டுவிட்டேன். இதைப் பற்றி சிந்திக்கும்போதே வழமைக்குத் திரும்பிச் சென்றுவிட்டேன் என்பதால்.

இது பாரம்பரியமான இந்த வீட்டில் அவளும் நானும் குடியேறியதால் பாரம்பரியத்தில் அதிகமாக ஊறிவிட்டதைப் போல்தான். ஒரு வீடு மட்டுமே இல்லமாகி விடாது என்றாலும், எப்படியோ ஓர் இல்லத்தை அமைத்துவிட்டோம் (பல மின்சாதனங்கள் இல்லாமலேயே).

கைப்பிடி உடைந்திருந்ததால் சன்னலை இறுக்கமாக மூட முடியவில்லை. புதிய சன்னல் பொருத்த முடியுமா என நாளைக்குக் கேட்டறிய வேண்டும்.

3.

இயல்பான உள்ளுணர்வுகள் என்றால் என்ன என்பதைப் பற்றியும் நான் அவ்வப்போது சிந்திப்பதுண்டு.

தவழுவது, நடப்பது, நிற்பது, குந்துவது, உட்காருவது (உடலசைவை மட்டுமே பார்த்தோமானால்.)

இயல்பான உள்ளுணர்வுகள் மாறுமா? அவற்றை மாற்றத்தான் முடியுமா? உதாரணத்திற்கு, நடப்பவரால் தவழ முடியுமா? உட்கார்ந்து பழக்கப்பட்டவரால் குந்த முடியுமா?

மனிதகுலத்தின் பரிணாம வளர்ச்சியில் இதுபோன்ற தருணங்கள் பதிவாகி இருக்கும். அதே சமயத்தில், மறக்கப்பட்ட சில விஷயங்களும் கண்டிப்பாக இருக்கும். உதாரணத்திற்கு, ஆண்கள் எழுந்து நின்று சிறுநீர் கழிக்க முடியும்போது, பெண்கள் ஏன் “இன்னமும்” குந்த வேண்டியிருக்கிறது? மனிதகுலம் உருவான ஆரம்பக் காலத்தில் நின்றகொண்டு சிறுநீர் கழித்தார்களா அல்லது குந்திக்கொண்டு சிறுநீர் கழித்தார்களா? இன்றைய விலங்கின உலகில் ஆண் இனத்திற்கும் பெண் இனத்திற்கும் இதில் ஒற்றுமை இருக்கிறதல்லவா? மனிதகுலத்தில் மட்டும் ஏன் இந்த விஷயத்தில் ஆண்களும் பெண்களும் மாறுபட்டிருக்கிறார்கள்?

ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது பரிணாம வளர்ச்சியில் மனிதகுலம் முன்னேறிச் செல்கிறதா அல்லது பின்னோக்கிச் செல்கிறதா?

இந்தப் பாரம்பரிய வீட்டில் நாங்கள் குடியேறிய முதல் நாள் இரவில் நடந்த ஒரு சம்பவத்தை இதற்கு உதாரணமாகச் சொல்லலாம். பாரம்பரியம், இயல்பான உள்ளுணர்வு, இவை இரண்டும் சேர்ந்து அன்றிரவு அவளுக்குப் பிரச்சினைகளை உண்டாக்கின. புதிய வீட்டில் இருந்த கழிவறை குந்துதல் வகையானது. அதில் அவளால் சிறுநீர் கழிக்க முடிந்தாலும் மலம் கழிக்க முடியவில்லை. அதற்கு அவள் உட்கார வேண்டும்.

அன்று காலை நான் உள்ளுணர்வுகள், மனிதகுலத்தின் பரிணாம மாற்றங்கள் பற்றியெல்லாம் இன்னும் சிந்திக்கத் தொடங்கவில்லை. ஒரு சிறிய வாழ்க்கைமுறை மாற்றத்துடன் பிரச்சினையைத் தீர்த்து விடலாம் என்று நினைத்திருந்தேன். நாளாக ஆக அவளுக்குப் பழகிவிடும் என்று எண்ணினேன். கவனத்தைத் திசைதிருப்பினால் உதவியாக இருக்கும் என நினைத்து, சஞ்சிகை ஒன்றை உள்ளே எடுத்துச் செல்லச் சொன்னேன்.

ஆனால் பழைய பழக்கங்கள் எளிதில் மாறுவதில்லை. இரண்டே நிமிடங்களில் கழிவறையிலிருந்து அலறல் கேட்டது. கதவைப் பலவந்தமாகத் திறந்தேன் (நல்ல வேளையாக அது பழைய வீடாக இருந்தது). குந்தியதில் இரு கால்களும் மரத்துப் போய்விட்டதாகச் சொல்லி, அவளைத் தூக்கிவிட என்னிடம் உதவி கேட்டாள்.

அன்று முழுவதும், கழிவறைக்குச் செல்ல வேண்டிய தேவையால், சிடுசிடு என்று இருந்தாள். என்னால்கூட அந்த அளவுக்கு அவள் கோபப்பட்டதில்லை.

மறுநாள், அமர்வு கழிவறையைப் பொருத்த அனுபவமிக்கக் குத்தகையாளரை வரவழைத்தோம். அவரோ, மரபுடைமைப் பாதுகாப்பு வட்டாரத்தில் உள்ள கழிவறைகளுக்கு விதிமுறைகள் இருப்பதால் மாற்ற முடியாது என்று சொல்லி கைவிரித்துவிட்டார்.

பாரம்பரியத்திற்கும் இயல்பான உள்ளுணர்வுகளுக்கும் இடையிலான போராட்டம் உருவெடுக்கத் தொடங்கியது. குத்தகையாளர் கிளம்பியபின், மறுபடியும் முயற்சி செய்து பார்க்க நினைத்தாள். அவளின் மனத்திடத்தைப் பார்த்து பெருமை கொண்டேன். நிறைய தண்ணீர் குடிக்கச் சொன்னேன். கட்டுப்படுத்த முடியாத நிலைமையில் இருக்கும்போது மட்டுமே கழிவறைக்குப் போகச் சொன்னேன். முன்னெச்சரிக்கையாகக் கதவைப் பூட்ட வேண்டாம் என்றும் சொன்னேன்.

மூன்று குவளை தண்ணீர் குடித்த பிறகு, கழிவறைக்கு விரைந்தாள். விட்டுவிட்டு முனகல் சத்தம் கேட்டது. ஐந்து நிமிடம் முடிவதற்குள், ஏதோ கலன் கீழே விழும் சத்தம் கேட்டது. உள்ளே விரைந்தேன். அவள் தண்ணீர்க்குழாய்த் தொட்டியைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தாள். முகமெல்லாம் வெளிறிப் போயிருந்தது. ஏதோ கடுமையான நோயிலிருந்து குணமடைந்தவளைப் போல் என்னைப் பார்த்தாள்.

“என்னாச்சு?”

“எழுந்து நிற்கிறப்ப மயக்கம் வந்திடுச்சு,” பலவீனமாகச் சொன்னாள்.

“இப்ப வெளியாயிடுச்சா இல்லையா?” அக்கறையுடன் கேட்டேன்.

இல்லையெனத் தலையை ஆட்டிவிட்டு, என் தோள்மீது கையை வைத்தபடி, கழிவறையிலிருந்து தட்டுத்தடுமாறி வெளியேறினாள்.

நான் மறுபடியும் எழுந்திருக்க வேண்டும். எல்லா சன்னல்களும் மூடி இருப்பதை உறுதிப்படுத்த வேண்டுமென்ற ஞாபகம் திடீரென உதித்தது.

அப்போதுதான் இயல்பான உள்ளுணர்வுகள் மாறுமா என்ற கேள்வி முதன்முதலில் எனக்குத் தோன்றியது. சீரான ஓட்டமும் சமநிலையும் எவ்வளவு முக்கியம் என்பதையும் நான் யோசித்தேன் (உடலிலோ, உள்ளத்திலோ, சமுதாயத்திலோ அல்லது அரசியலிலோ). இரண்டு நாட்களாக மலம் கழிக்காவிட்டால் உடலின் இயல்பான செயல்பாடு சீர்குலைந்து, ஆரோக்கியம் பாதிக்கப்படும். முடிவில், நான் வெளியே இருக்கும் நேரங்களில் அவசரமாகக் கழிவறை தேவைப்படுகையில் கையாளும் உத்தியுடன் இந்தப் பிரச்சினையைச் சமாளித்தோம். அருகிலுள்ள ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டலுக்கு அவளை ஓட்டிச்சென்றேன். அங்கிருந்த கழிவறையைப் பயன்படுத்தி உடல்நிலையை அவள் சீர்ப்படுத்திக் கொண்டாள்.

செய்தித்தாளில் நான் ஒரு செய்தியைப் படித்து முடிப்பதற்குள் அவள் திரும்பி வந்துவிட்டாள். மகிழ்ச்சியாகவும் தெம்பாகவும் தோன்றினாள். அவளின் புன்னகை நாங்கள் முதன்முதலில் சந்தித்த நாளை எனக்கு நினைவூட்டியது.

“வாங்க கொண்டாடலாம். என் செலவு.” அவள் என் கையைப் பற்றிக்கொண்டு, ஹோட்டல் தேநீரகத்திற்கு அழைத்துச் சென்றாள்.

அங்கே தேநீர் பருகையில், அவளுக்குப் புதிராக இருந்த விஷயங்களுக்குத் தீவிரமாக விடை காண முயன்றாள்.

“உங்கக் கால்கள் மரத்துப் போகாதா? உங்களுக்குத் தலைசுற்றாதா?”

நான் நினைத்தே பார்க்காத இந்தக் கேள்விகளை அவள் கேட்டதும் சற்றே தடுமாறிவிட்டேன். பிறகு, “நான் இளையவனாக இருப்பதாலோ என்னவோ,” என்று சாதாரணமாகச் சொன்னேன்.

அவள் சீறினாள். ஒரு கேள்வி என் மனதில் எழுந்தது. “நீ எரோபிக்ஸ் செய்யிற தானே?” என்று கேட்டேன்.

எரோபிக்ஸ் பயிற்சிக்கும் கழிவறைக்குச் செல்வதற்கும் தொடர்பிருக்கும் என்றவள் அதுவரை நினைத்துப் பார்த்ததில்லை. “அது வேற, இது வேற. கழிவறைக்குச் செல்வதற்காக யாரும் எரோபிக்ஸ் பயிற்சி செய்யுறது இல்லை,” என்று சற்று நேரம் கழித்து பதில் சொன்னாள்.

நான் அதை ஆமோதித்து தலையாட்டினேன். ஆயினும், எரோபிக்ஸ் செய்தும் அவளது கால் தசைகள் வலுவாக இல்லாதது வியப்பாக இருந்தது. வேறு ஏதாவது பேசுவதற்காக அவளுக்கு ஒரு கதை சொன்னேன்.

“வேடிக்கையான ஒரு கதை சொல்லட்டா? என்னோட பழைய வீட்டுல குந்துதல் கழிவறை இருந்தது. நாங்க வேற வீட்டுக்கு மாறிப்போன பிறகு, அமர்வு கழிவறைய பொருத்தினோம். என்னோட அம்மாவும் அப்பாவும் என்ன செஞ்சாங்க தெரியுமா?” நான் அவளுக்கு சைகைவழி செய்துகாட்டினேன். “கழிவறை இருக்கை மேல குந்திக்கிட்டாங்க.”

“உண்மையாவா?” என்றாள் திகைப்புடன்.

“என் வீட்டுக்கு வந்து, கழிவறை இருக்கையப் பாரு. பாதச்சுவடுகளா இருக்கும்.”

“நீங்க மிகைப்படுத்திச் சொல்றீங்க,” என்றாள் நகைத்தபடி.

இவளுடைய அனுபவத்தை என் பெற்றோரிடம் சொன்னால் அவர்களும் இப்படித்தான் சிரித்திருப்பார்கள்.

பரபரப்பான சில மாதங்களுக்குப் பிறகு, அன்று இருவரும் மிகவும் சந்தோஷமாக இருந்தோம். நாங்கள் வீடு திரும்பியபோது, சூரியனின் கதிர்களுடன் தரை பளிச்சிட்டது. அவள் திரைச்சீலையை மூடியபோது, மெல்லிய மேல் சட்டையின் ஊடே சூரிய ஒளி மிளிர்வது தெரிந்தது. நான் அவளை நெருங்கி, மேல் சட்டையை மெல்லத் தூக்கினேன்.

அவள் உடனே திரும்பிப்பார்த்து, சட்டையைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டாள். “மன்னிச்சிடுங்க, ரெண்டு நாள் அவதிக்குப் பிறகு என் கால்கள் அசதியா இருக்கு.”

நான் சற்றே ஏமாற்றத்துடன் அவளைப் பார்த்தேன். திடீரென்று எனக்குச் சிரிப்பாக வந்தது. “சரி, இனிமேல் என்ன செய்யப் போறோம்?”

அவள் வெற்றுக் கண்களுடன் என்னைப் பார்த்து தலையாட்டிவிட்டுப் போனாள்.

இயல்பான உள்நுணர்வுகள் பற்றிய என் சிந்தனைகளை நான் அவளிடம் சொன்னதில்லை. அவளோதான் அதனுடன் தொடர்புடைய ஒரு விஷயத்தை எழுப்பினாள். மெக்சிகோவில் துணிகரப் பயணம் செல்லும் திட்டத்தை நாங்கள் கைவிட்டாக வேண்டும். மாயன் கலாசாரம் நவீன கழிவறைக்கு ஈடுக் கொடுக்காது.

இந்தத் துணி திரைச்சீலையைக் கழற்ற வேண்டியதுதான். முழுமையாக நனைந்துபோய்விட்டது.

4.

ஒரு காலத்தில், நான் ஆய்வாளனாவேன் என்று நினைத்திருந்தேன். விளக்கப்படங்கள் வரைந்து விளக்கமளிப்பது எனக்குப் பிடித்த ஒன்று.

எப்படியென்றே தெரியாமல் காப்புறுதி முகவராகி, அதிலும் வெற்றிகரமாக முன்னேறி வந்துள்ளேன். நல்ல வேளையாக நான் ஆய்வாளனாகவில்லை. சில நாட்களுக்குமுன், வாடிக்கையாளர்களைச்

சந்திக்கும் நேரங்களைக் குறித்துவைக்கும் நாட்குறிப்பில் கொஞ்சம் இடம் ஒதுக்கி, இந்தச் சொற்களை எழுதினேன்:

இல்லம் * பாரம்பரியம் * இயல்பான உள்ளுணர்வு

ஆனால் அவற்றுக்கு இடையிலான ஒற்றுமைகளை அல்லது வேற்றுமைகளை எடுத்துக்காட்ட ஒரு சாதாரண வரைபடத்தைக்கூட இதுவரை என்னால் வரைய முடியவில்லை. ஒரு கோடுகூட இன்னும் போடவில்லை.

ஆனால் என் வாடிக்கையாளர்களின் பட்டியல் நீண்டுகொண்டே போகிறது. பெரும்பாலான நேரம் அவர்களைச் சந்திப்பதற்கே செலவாகிறது. இடையிடையில் குற்ற உணர்வு மேலிட்டு, அவளை உணவகத்திற்கு அல்லது கடைத்தொகுதிக்கு அழைத்துச்செல்ல நேரம் ஒதுக்குகிறேன். செய்வதற்கு ஒன்றும் இல்லாமல், கழிவறையில் குந்திக் கொண்டிருக்கும்போதுதான் இந்தக் கேள்விகளெல்லாம் என் மனதில் எழத் தொடங்கும். முட்டாள்தனமான இந்தக் கேள்விகள் ஏன் இன்றிரவு மீண்டும் என் மனதில் எழுந்துள்ளன எனத் தெரியவில்லை. அந்த மின்சாதனங்களையெல்லாம் நாங்கள் இன்னும் வாங்கவில்லை என்பதால் இருக்கலாம். அல்லது அந்தப் பிளாஸ்டிக் கிறிஸ்துமஸ் மரத்தால் இருக்கலாம்.

அட ஆமாம். அந்தக் கிறிஸ்துமஸ் மரத்தை அலங்கரித்து வைத்த நாளிலிருந்து, அதனருகில் அமர்ந்து அதனழகை ஒரு பொழுதுகூட நாங்கள் ரசித்ததில்லை. விடிந்தால் கிறிஸ்துமஸ். இன்றிரவுகூட அதற்கு வாய்ப்பு கிடைக்கவில்லை. அவள் வீட்டு வேலைகளால் களைத்துப்போய் தூங்கிவிட்டாள். எனக்கோ சன்னல்களைச் சாத்துவதற்கே நேரம் சரியாக இருந்தது. எதற்குத்தான் கிறிஸ்துமஸ் மரம் வாங்கினோமோ?

திடீரென்று, அவள் அறையிலிருந்து பதறியடித்துக்கொண்டு ஓடி வந்தாள். “சீக்கிரம்! ஹோட்டலுக்குப் போகனும்!”

விடிந்தால் கிறிஸ்துமஸ்.

எழுத்தாளரைப் பற்றி

1959-ஆம் ஆண்டு சிங்கப்பூரில் பிறந்த சியா ஜூ மிங், 1993-ஆம் ஆண்டில் சிங்கப்பூர்த் தேசியக் கலை மன்றத்தின் இலக்கியத்திற்கான இளம் கலைஞர் விருதைப் பெற்றார். 1995-ல் அயோவா அனைத்துலக எழுத்தாற்றல் நிகழ்வில் கலந்துகொள்ள அவருக்கு அழைப்பு வந்தது. 2014-ல், நன்யாங் தொழில்நுட்பப் பல்கலைக்கழகத்தின் சிறப்பு எழுத்தாளராக அவர் நியமிக்கப்பட்டார். 2017-ல் அவருக்குத் தென்கிழக்காசிய எழுத்தாற்றல் விருதும் 2021-ல் கலாசாரப் பதக்கமும் வழங்கப்பட்டன.

இவரது பெயர் "சிங்கப்பூர் சீனக் கலாசாரக் கண்ணோட்டங்களைப் பற்றிய தேடல்களில் பயன்படுத்தப்படும் பத்து முக்கியச் சொற்களில் ஒன்று" என்று ஹார்வர்ட் பல்கலைக்கழகத்தின் கிழக்காசிய மொழிகள், நாகரிகங்கள் பிரிவைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் டேவிட் டெர் - வெய் வாங் குறிப்பிட்டுள்ளார். (*The Cultural Perspectives of Sinophone Articulations and Singaporean Experience: Ten Key Words*, 2012).

சியா 11 நூல்களை வெளியிட்டிருக்கிறார். 1996-ல் அவர் *New Words of Worldly Tales* எனும் நூலுக்காக சிங்கப்பூர்ப் புத்தகப் பரிசை வென்றார். அதோடு, *Reconstructing Nanyang*, m40, Kian Kok ஆகிய நூல்களுக்கு முறையே 2006, 2010, 2020 ஆகிய ஆண்டுகளில் சிங்கப்பூர் இலக்கியப் பரிசும் பெற்றார். 2016-ல் அவர் எழுதிய *Exile or Pursuit* நாவல், சிங்கப்பூர் இலக்கியப் பரிசுப் போட்டியில் பாராட்டுப் பரிசைப் பெற்றது.

2016-ல், தைவானிய இலக்கிய சஞ்சிகையின் (*Wen Hsun*) தலைசிறந்த 20 நாவல்கள் பட்டியலில் m40 நாவல் இடம்பெற்றது (2001–2015). மற்றொரு நாவலான *Kian Kok*, 2018-ஆம் ஆண்டில் *Yazhou Zhoukan*-இன்தலைசிறந்த 10 நாவல்கள் பட்டியலில் இடம்பெற்றது. 2018-ல், உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கான சீன இலக்கியப் பாடநூலாக *Exile or Pursuit* எனும் நாவலைக் கல்வி அமைச்சு தேர்ந்தெடுத்தது. அந்த நாவலின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு 2019-ல் வெளியிடப்பட்டு, 2021-ல் சீன மேடை நாடகமாகப் படைக்கப்பட்டது.